

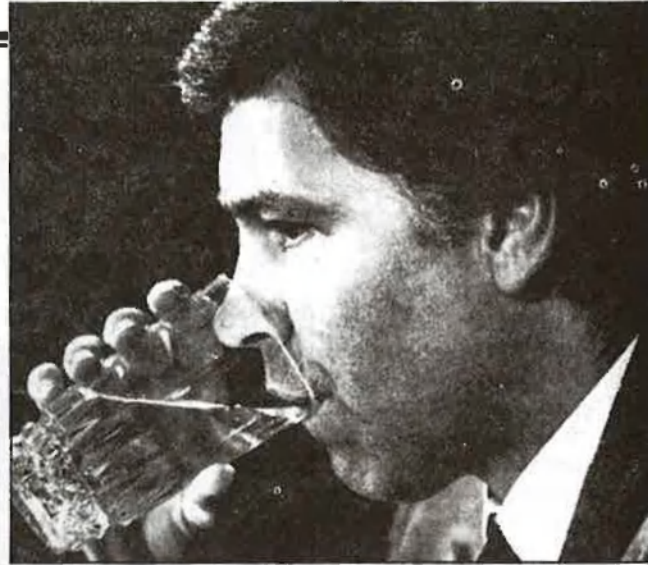
González fa el pacte

El president intervén en l'Acord Econòmic i Social

J. FRANQUET

Quan, al juliol passat, començaren les converses que havien de portar a l'Acord Econòmic i Social (AES), ja se sabia que el govern era el primer interessat que el pacte arribàs a rams de beneir.

Això era tan cert que ha estat el president Felipe González qui, en una reunió celebrada el dia 4 amb la CEOE i la UGT —CC OO fa temps que abandonà la taula de negociació—, ha hagut de desbloquejar l'atzucac a què s'havia arribat. Quan

La pròxima firma de l'AES permetrà al president un respir

/ Arriu

les converses eren considerades ja trencades, la intervenció de González serví per a resoldre el problema.

S'aconseguí que la patronal i el sindicat socialista arribassen a un acord social, vàlid per a la resta de la legislatura. És, en principi, el que volia i potser necessitava el govern.

El punt més conflictiu era el referent al mercat de treball, ja que els empresa-

ris demanaven una fórmula que facilitàs l'acomiadament de treballadors per a empreses amb problemes.

Certament, per a un govern socialista, entrar en aquests temes és ple de dificultats, perquè el sindicat corresponent, la UGT, ja havia arribat al màxim, segons sembla, en allò que podia cedir en la negociació.

González, que es declarà personalment compromès

en la consecució de l'acord, ha hagut de jugar a fons i adoptar una posició directa, passant per damunt dels seus ministres implicats. El text de l'AES, després dels retocs que es faran els pròxims dies, sembla que serà subscrit prompte. El govern podrà començar a respirar més tranquil en aquesta àrea. Falta li feia.

Si de cas, hi ha un factor preocupant en tot això, a banda l'absència de Comissions Obreres. El compromís personal d'un president del govern en aquesta mena de compromisos es dona per suposat —siga de la part de la patronal, siga de la part dels treballadors—. Ara, la seua participació immediata potser no hauria de ser tan evident, perquè l'obliguen a córrer amb tots els riscos inherents al futur de l'acord. Es pot estar una mica per damunt d'aquests conflictes, però si ja d'entrada un es compromet de manera directa, després pot eixir-ne escaldat.

Franquisme i neutralisme

Luis Solana a favor de l'OTAN

J.F.

Fa uns dies, l'ex-president de l'Associació de la Premsa Valenciana i ex-director de diaris del Movimiento José Barberà Armelles es despenjava amb un article en què assimilava franquisme i neutralisme davant la confrontació Est-Oest.

Ara és Luis Solana qui en *Cambio 16* assegura que el neutralisme no pot respondre més que a dues posicions, o bé «estar de

l'altre costat», és a dir ser favorable al models dels països comunistes, o bé «haver-se educat en el franquisme».

Solana és militant del PSOE, ex-diputat del mateix partit, germà del ministre de Cultura i president de la Compañía Telefónica Nacional de España (CTNE). Solana és un gran admirador del benestar de la llibertat que es respira a l'Oest, encara que això el force a obviar, ni que siga als efectes del seu raona-

ment, exemples tan flagrants i coneguts com ara Turquia (membre de l'OTAN) i Xile, un altre ferm defensor dels valors occidentals.

Però, Solana hauria de considerar, no sols que exemples com aquests són inoblidables, sinó que, amb més motiu, l'argument que el neutralisme és un producte de l'educació franquista és simplement indefensable. ¿Què vol dir això d'educat en el franquisme? ¿Vol dir educat com a franquista, o educat sota el franquisme? Això no són matisos, són distincions que no poden ser deixades a la interpretació del lector. Si vol dir la primera cosa, ¿per què hi ha tants franquistes distingits

que defensen la plena integració en l'OTAN? Si vol dir la segona, l'embolic és notable, perquè, d'educats sota el franquisme, n'hi ha de tots els colors i de totes les tendències.

Luis Solana demana que el debat de la neutralitat siga cancel·lat ja. Se li pot respondre: d'acord, però parlem, clarament, tots. I, sobretot, potser convindrà deixar per a un altre moment les al·lusions al franquisme que, en tot això, pinta ja ben poc. Perquè podria ser que fossen els joves, nascuts quan Franco depenia directament de les posicions nord-americanes i el seu sistema educatiu feia crisi rere crisi, els més oposats a l'OTAN.